

Sygnatura akt: XI GC 1198/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Paulina Lebowska

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2020 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 487 (czterysta osiemdziesiąt siedem) złotych 24 (dwadzieścia cztery) grosze z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- 162,24 złotych od dnia 23 maja 2017 roku;

- 162,76 złotych od dnia 21 czerwca 2017 roku;

- 162,24 złotych od dnia 21 kwietnia 2017 roku;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1198/19

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 kwietnia 2019 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. zażądała od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zapłaty kwoty 24.999,29 złotych o odsetkami od kwot i dat wskazanymi w pozwie. Zażądano zapłaty od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że powód świadczył na rzecz pozwanej usługę najmu oraz serwisu odzieży roboczej. Usługa została wykonana, nie uiszczono zapłaty. Powódka w pierwszej kolejności wstrzymała serwis a następnie rozwiązała umowę z pozwanym, który w związku z tym miał obowiązek wykupu odzieży roboczej objętej umową.

W elektronicznym postępowaniu upominawczym wydano nakaz zapłaty (karta 7).

Pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, skarżąc nakaz w całości (karta 10).

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2019 roku (karta 16) sprawę przekazano do rozpoznania tutejszemu sądowi.

W piśmie z dnia 11 września 2019 roku (karta 22) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

W odpowiedzi na pozew (karta 63) pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda, na jego rzecz, kosztów procesu.

W uzasadnieniu pisma pozwany przyznał, że strony zawarły umowę. Pismem z dnia 1 lutego 2017 roku pozwana zwróciła się o zawieszenie wykonywania usługi. Z uwagi na brak płatności pozwana powiadomiła o wstrzymaniu serwisu z dniem 1 marca 2017 roku. Wobec tego faktury za okres od 1 kwietnia 2017 roku są niezasadne. Usługa nie była przez powódkę wykonywana. Pozwanej nie doręczono informacji o wznowieniu serwisu. Pozwana zakwestionowała również fakturę wystawioną tytułem wykupu odzieży, nie załączono bowiem protokołu stanu odzieży, nie przeprowadzono inwentaryzacji, nie wykazano sposobu obliczenia wartości procentowej zużycia odzieży. Zakwestionowano żądanie kwoty 90 złotych tytułem not obciążeniowych.

Na rozprawie (karta 79) strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska, nie złożyły nowych twierdzeń, zarzutów, wniosków czy dowodów.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. zawarła w dniu 28 lutego 2007 roku z (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. umowę o najem i serwis odzieży roboczej.

Przedmiotem umowy było 48 niebieskich bluz (cena jednostkowa tygodniowa 1,60 złotego), 48 niebieskich ogrodniczek (cena jednostkowa tygodniowa 1,80 złotego), 48 emblematów firmowych (cena jednostkowa tygodniowa 0,30 złotego) i 48 emblematów firmowych (cena jednostkowa tygodniowa 0,10 złotego). Tygodniowa wartość brutto wynosił 222,53 złotych, ryczałt miesięczny brutto wynosił 963,54 złotych.

Do czasu wykupu odzież stanowiła własność wynajmującego. Wynagrodzenie miało być płatne miesięcznie w terminie 14 dni od dnia wystawienia faktury. Zaleganie z zapłatą upoważniało wynajmującego do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia. Z chwilą rozwiązania umowy najemca miał obowiązek wykupić odzież objętą umową za jej aktualną wartość, wartość ta ustalana była w oparciu o cenę przygotowania nowej odzieży do użytku, pomniejszonej o zużycie odzieży używanej, nie mogła być ona niższa niż 50% wartości przygotowania nowej odzieży.

Dowód:

- umowa, karta 41-42;

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wystawiła na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. faktury:

- numer (...) z dnia 6 kwietnia 2017 roku na kwotę 2.499,72 złotych tytułem najmu i serwisu 23 koszul cena jednostkowa 3,64 złotych, 78 bluz cena jednostkowa 10,13 złotych, 87 ogrodniczek cena jednostkowa 11,34 złotych, 1 szafa cena jednostkowa 9,61 złotych, oraz tytułem najmu 78 emblematów cena jednostkowa 1,52 złotych i najmu 84 emblematów cena jednostkowa 0,52 złotych;

- numer (...) z dnia 6 maja 2017 roku na kwotę 2.499,72 złotych tytułem najmu i serwisu 23 koszul cena jednostkowa 3,64 złotych, 78 bluz cena jednostkowa 10,13 złotych, 87 ogrodniczek cena jednostkowa 11,34 złotych, 1 szafa cena jednostkowa 9,61 złotych, oraz tytułem najmu 78 emblematów cena jednostkowa 1,52 złotych i najmu 84 emblematów cena jednostkowa 0,52 złotych;

- numer (...) z dnia 6 czerwca 2017 roku na kwotę 2.514,30 złotych tytułem najmu i serwisu 23 koszul cena jednostkowa 3,64 złotych, 78 bluz cena jednostkowa 10,13 złotych, 88 ogrodniczek cena jednostkowa 11,34 złotych, 1 szafa cena jednostkowa 9,61 złotych, oraz tytułem najmu 78 emblematów cena jednostkowa 1,52 złotych i najmu 85 emblematów cena jednostkowa 0,52 złotych;

Wystawiono również fakturę z dnia 8 lutego 2018 roku na kwotę 17.334,66 złotych tytułem sprzedaży odzieży w tym 23 koszul za cenę jednostkową 22,78 złotych, 78 bluz za cenę 75,91 złotych, 85 ogrodniczek za cenę 89,98 złotych.

Wystawiono także fakturę z dnia 13 lutego 2018 roku na kwotę 60,89 złotych.

Wystawiono trzy noty na kwotę 30 złotych każda tytułem kosztów wezwania do zapłaty

Dowód:

- faktury, karta 32 – 36;

- nota, karta 37, 38, 39;

Z uwagi na zadłużenie najemcy, wynajmujący pismem z dnia 31 stycznia 2018 roku rozwiązał z najemcą, bez wypowiedzenia, wyżej opisaną umowę, wzywając dłużnika do zapłaty. Dodatkowo kolejnym pismem wzywano dłużnika do zapłaty.

Dowód:

- pismo, karta 40 ;

- wezwanie, karta 43-44;

Pismem z dnia 1 lutego 2019 roku najemca wniósł o wstrzymanie usługi najmu i serwisu. Wynajmujący pismo otrzymał i potwierdził to wiadomością e-mail.

Dowód:

- pismo, karta 65;

- e-mail, karta 67

W wiadomości e-mail wynajmujący powiadomił najemcę, że z dniem 1 marca 2017 roku wstrzymany zostanie serwis odzieży objętej umową.

Dowód:

-wiadomość e-mail, karta 68;

Najemca zwracał się pisemnie do wynajmującego o zestawienie wykonanej usługi jak i przedstawienie zestawienia odzieży jaka miała być w posiadaniu najemcy a także sposobu wyliczenia wartości jej wykupu.

Dowód:

- pismo, karta 68az dowodem nadania karta 69.

- pismo, karta 70 z dowodem nadania karta 71;

- pismo, karta 72 z dowodem nadania karta 73;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w znikomej części (0,019%).

W sprawie niesporny był fakt zawarcia umowy z dnia 28 lutego 2007 roku o najem i serwis odzieży roboczej (karta 41). Przedmiotem tej umowy był najem oraz serwis odzieży.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Nie może zejść z pola widzenia fakt, że do zakresu umowy należał również serwis odzieży objętej najmem. Sąd ustalił, że strony zawarły również umowę o świadczenie usług (art. 750 k.c. i art. 734 k.c.). Zasady świadczenia usług opisane zostały w umowie.

Przyjęcie, że była to umowa nienazwana, nie wpływa na poniższe rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do faktury (karta 35) tytułem wykupu odzieży roboczej, pozwany przed procesem (karta 68, 70, 72), jak i w toku procesu (odpowiedź na pozew) zakwestionował sposób obliczenia wartości odzieży podlegającej wykupowi (odpowiedź na pozew ostatni akapit karta 63a).

Fakt rozwiązania umowy bez wypowiedzenia nie był sporny. Sposób obliczenia wartości odzieży po takim zakończeniu umowy przewidywała umowa (§ 6 umowy karta 41v). Z chwilą rozwiązania umowy najemca miał obowiązek wykupić odzież objętą umową za jej aktualną wartość, wartość ta ustalana była w oparciu o cenę przygotowania nowej odzieży do użytku, pomniejszonej o zużycie odzieży używanej, nie mogła być ona niższa niż 50% wartości przygotowania nowej odzieży.

Aby zatem ustalić wartości należałoby wskazać cenę przygotowania nowej odzieży do użytku jak i stopień zużycia odzieży.

Takie dane nie wynikają z dokumentów w aktach sprawy, zakwestionował je pozwany. Faktura dotycząca tego roszczenia jest zaś lakoniczna (karta 35). Podano bowiem rodzaje odzieży (koszula, bluza, ogrodniczki), cenę jednostkową i iloczyn tych liczb. Pozwany wskazywał, że kwestionuje to wyliczenie, a dane ustalone w umowie stron, niezbędne do ustalenia zasadności tego wyliczenia, nie zostały do zamknięcia rozprawy przedstawione.

Stąd w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

W dalszej części powództwo dotyczyło zapłaty za 3 faktury tytułem najmu i serwisu odzieży roboczej (karta 32,33,34).

W piśmie z dnia 1 lutego 2017 roku (karta 65) pozwany wniósł o zawieszenie umowy (w całości) to jest w zakresie najmu i serwisu. Powódka zapoznała się z pismem (e-mail karta 67).

W odpowiedzi na wniosek pozwanej, powódka powiadomiła o planowanym wstrzymaniu serwisu od 1 marca 2017 roku (karta 68).

W piśmie (karta 63v) pozwana twierdził, że powódka, na skutek pisma pozwanego, wstrzymała wykonywanie usługi – „usługa nie była przez pozwaną wykonywana”.

Okoliczności tej, do zamknięcia rozprawy, pozwana nie zaprzeczyła. Sąd nie wskazuje na niezłożenie pisma procesowego, lecz o zaniechanie zajęcia stanowiska na rozprawie celem ustosunkowania się do twierdzeń strony pozwanej.

Zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Zgodnie jednak z treścią art. 230 k.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

Sąd miał na uwadze wiadomość e-mail o wstrzymaniu serwisu przez powoda. Pozwany wywiódł z tego jednak taki wniosek, że cała umowa została „wstrzymana i niewykonywana”. Sąd przewodniczący na rozprawie spytał pełnomocników, czy strony odmiennie nazywały umowę aniżeli jej przyjęta w samej umowie nazwa. Żadna ze stron nie wskazała aby tak miało być, zatem sąd przyjął w świetle przedstawionych dokumentów, twierdzeń pozwanego i braku zaprzeczenia przez powoda, że wstrzymano umowę w zakresie serwisu odzieży od dnia 1 marca 2017 roku a zatem w okresie, którego dotyczą sporne faktury.

Umowa stron dotyczyła tak najmu jak i serwisu. Skoro umowa była wykonywana w części (najem) a w części nie była wykonywana (serwis), nie było zasadne pobieranie opłaty za najem i serwis. Jednocześnie na podstawie umowy nie sposób rozgraniczyć tych kosztów. Jednak wynajmujący sam w spornych fakturach, po części rozróżnia wynagrodzenie za najem oraz za serwis. Sąd zasądził kwoty wymienione w wyroku jako koszt najmu (nazwanego wynajmem) emblematów albowiem każda z trzech faktur wyraźnie odnosi się w tej części do wykonanej części umowy. W pozostałym zakresie faktury zbiorczo traktują najem i serwis, zaś jak ustalono serwis wstrzymano. Brak było podstaw do ustalenia kosztów wstrzymanej usługi serwisu, wyodrębnienia stawki najmu. Sąd w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Nie sposób przyjąć, że usług tych nie można rozdzielić – skoro w samej fakturze powód je rozdziela. Brak podstaw do przyjęcia, że nie można ustalić kosztów serwisu, jest to bowiem wartość wymierna. Nie sposób przyjąć, że strona pozwana powinna uiszczać czynsz i opłaty za niewykonywane przez powoda czynności a przecież będące częścią umowy. Przedmiotowej kwestii nie reguluje § 4 ust. 10 umowy (ten zapis dotyczy wyłącznie prania i konserwowania odzieży – nie zaś szeroko pojętego serwisu i tylko w sytuacji, kiedy powód z uwagi na siłę wyższą nie może usługi świadczyć, nie zaś w sytuacji, kiedy powód zawiesił tę część umowy kiedy faktycznie mógł ją świadczyć).

Przedmiotowej kwestii nie reguluje też § 4 ust 4 umowy (ten zapis dotyczy niewykorzystania usługi przez pozwanego kiedy powód gotowy był ją świadczyć).

O odsetkach orzeczono w myśl art. 481 k.c. a sposób ustalania wymagalności faktur wynika z treści 4 ust. 5 umowy.

W zakresie ryczałtu za wezwania do zapłaty, sąd wskazuje za pozwanym, że opłata dotyczy trzech wezwań, przedstawiono zaś jedno, a pozwany zakwestionował fakt jego otrzymania. Ponadto brak jest podstaw do zasądzenia tej kwoty z uwagi na to że pozwany zakwestionował wysokość tej kwoty, nie wynika ona z umowy, nie został udokumentowany fakt jej poniesienia i wyliczenia jej wysokości.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c. Powód wygrał sprawę w nieznacznej części. Na koszty poniesione przez pozwanego składa się opłata od pełnomocnictwa i wynagrodzenie pełnomocnika zawodowego 3.600 złotych.

Mając na uwadze orzeczono jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)